

ТЕБИ

За супруга Милијана

Иако ретко нове версе певам,
ова је песма посвећена теби.
Због тебе неке лепше снове сневам
и некако се враћам правој себи...
Због тебе опет заволах сванућа,
кад румен-небо шири своје крило
изнад дорћолског дрвећа и кућа
док сунце младо просијава мило.

Ти случајно си прекројио Време
(ако случајност уопште постоји).
Пре тебе беше сива боја, бремене,
кад нисам знала где се светлост роји...
И просторе ми повезујеш тајно
у огрлицу треперавих слика;
тако се слива јединство бескрајно –
под дејством тебе, дивног волшебника.

Ти музика си из нестварних зона
и моја срећа, и занос, и знање.
Као кап кише и мирис озона
шири се Љубав у прапостојање...
У нешто нежно што ће се тек свити
на плавој барци у мору што сија –
јер љубав наша светлосне су нити
и једна нова, чиста Поезија...

КИШНЕ ОКТАВЕ

Пада, пада кишица на улице, дрвеће...
Полако се отвара мелодија простора.
Рој капљица веселих лепе слике покреће,
оне давно виђене и виђене одскора.
Пада, пада кишица као мост у сећање;
јављају се мириси неких прошлих светова...
Пада свежа кишица као једно сретање
што у души буди се попут белих цветова.

Пада, пада кишица на руке ожеднеле
и на моје дланове срећне због твог додира.
Видим башту вољену, видим воћке презреле;
у срцу се предео тајним смислом кодира...
Пада, пада кишица, стварно и у песмама
слушаним са радошћу која свешћу протиче.
Пада киша преблага из небеских чесама,
као света водица моје чело дотиче.